

ΠΟΙΚΙΛΙΑ.

— **‘Ασφαλές και εύθηνόν βαρόμετρον.** ‘Εν τῶν ἀπλουστάτων και ἐνταυτῷ ἀσφαλεστάτων βαρομέτρων (δηλ. μέσων διὰ τῶν ὁποίων πᾶς τις δύναται νὰ γνωρίζῃ τὰς ἀτμοσφαιρικὰς μεταβολὰς) εἶναι καὶ ὁ ἰστός τῆς ‘Αράχνης. ‘Όταν ἐπίκειται βροχὴ ἢ ἄνεμος, ἡ ἀράχνη βραχύνει τὰς χορδὰς ἐκ τῶν ὁποίων κρέματα ὁ ἰστός της, ἀφίνει δὲ αὐτὰς εἰς χαλαράν κατάστασιν ἐν ὧσ’ ὁ καιρὸς εἶναι εὐμετάβλητος.

‘Εὰν ἡ ‘Αράχνη ἐπιμηκύνῃ τὰ νήματά της, τοῦτο προμηνύει καλὸν καὶ εὐθὺν καιρὸν, ἡ διάρκειά τοῦ ὁποίου δύναται νὰ εὐρεθῇ ἐκ τῆς μικροτέρας ἢ μεγαλειτέρας χαλαρότητος τῶν νημάτων τούτων.

‘Εὰν ἡ ‘Αράχνη μὲν ἀδρανής εἶναι σημεῖον βροχῆς, ἀλλ’ ἐὰν διαρκούσης βροχῆς ἀρχίσῃ νὰ ἐργάζεται, εἶναι ἀποδείξις, ὅτι ὁ βροχερὸς δὲν θὰ διαρκῇ πολὺ, θὰ ἐπέλθῃ δὲ ὥρατος καὶ εὐθεὶς καιρὸς.

Παρατηρήθη προσέτι, ὅτι ἡ ἀράχνη κάμνει μεταβολὰς εἰς τὸν ἰστόν της κατὰ πᾶν ἡμερονύκτιον, ἐὰν δὲ αἱ τοιαῦται μεταβολαὶ γίνωνται τὸ ἑσπέρας ὀλίγον πρὸ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου, ἡ νύξ θὰ ᾖναι ἐξάστερος καὶ ὥρατα.

— **‘Αδάμας ἀξίας 200,000 ἀγγλικῶν λιρῶν!** ‘Ο ἀδάμας οὗτος ἀνήκει εἰς ἑταιρείαν κεφαλαιούχων καὶ ἐξύγιζεν εἰς τὴν ἀκατέργαστον ἢ φυσικὴν αὐτοῦ κατάστασιν 457 1/2 καράτια, ἥγουν ὑπὲρ τὰς 3 οὐγγίας!

‘Ο ἀδάμας οὗτος διὰ τῆς λειάνσεως κατέστη τὸ μέγιστον καὶ ὠραιότατον Μπριλλιάντι εἰς τὸν κόσμον, ἔχασεν ὅμως τὸ ἥμισυ περίπου τοῦ βάρους του, ὥστε τῶρα ζυγίζει μόνον 180 καράτια.

‘Ιδιοτελεία — ἐγωῦσμός. ‘Η ἰδιοτελεία καὶ ὁ ἐγωῦσμός εἶναι δύο μεγάλα καὶ συνήθη ἐλαττώματα εἰς τὰ παιδιά (ἀγορία καὶ κοράσια) παρουσιάζεται δὲ ὑπὸ διαφόρους μορφὰς καὶ ὀψεϊ· οὕτω λ. χ. πολλὰ παιδιά δὲν θέλουν νὰ συμμερίσθουν τὰ γλυκύσματα ἢ τοὺς καρπούς, ἢ τὰ παιγνιδάκια τῶν μὲ τοὺς ἀδελφούς ἢ τὰς ἀδελφάς των, οὐδὲ ἀφίνουν ἄλλους νὰ ἴδουν ταῖς κούκλας τῶν ἢ τὰ βιβλία των.

Τῇν ἰδιοτελείαν ταύτην ὅλοι παρατηροῦν καὶ οἱ γονεῖς προσπαθοῦν νὰ τὴν κόψουν ἀπὸ τὰ παιδιά των, διότι ἐκτὸς τῶν ἄλλων κακῶν τὰ ὁποῖα ἐπιφέρει, προξενεῖ κακὴν ἐντύπωσιν εἰς τοὺς ἄλλους καὶ τοὺς κάμνει νὰ μὴ ἀγαποῦν τὰ τοιαῦτα παιδιά, τοῦτο δὲ λυπεῖ τοὺς γονεῖς των. ‘Αλλ’ ὑπάρχει ἄλλο εἶδος ἰδιοτελείας καὶ ἐγωῦσμοῦ πολὺ χειρότερον, καὶ ὅμως δὲν κάμνει τόσον κακὴν ἐντύπωσιν ὡς τὸ προηγούμενον. Πολλὰ παιδιά, τὰ ὁποῖα εἶναι πρόθυμα νὰ μερισθῶν, ὅτι ἔχουν μὲ ἄλλα παιδιά, ἐξοδεύουν τὸ ἥμισυ τοῦ καιροῦ των πειράζοντα καὶ ἐνοχλοῦντα ἄλλα παιδιά, ἀπλῶς διὰ νὰ εὐχαριστήσουν τὸν ἐγωῦσμον των.

‘Όλοι ἡμεῖς γνωρίζομεν μὲ πόσῃ χαρὰν καταστρέφουν τοὺς μικροὺς πύργους, ἢ ταῖς κούκλας ἢ ἄλλα παιγνιδάκια τῶν ἀδελφῶν, καὶ ὅμως τὰ τοιαῦτα παιδιά πολλὸ ὀλίγον ἐπιτηδεύονται ἀπὸ τοὺς γονεῖς των ἀπ’ ἐναντίας αἱ μητέρες των γελῶσι, τὰ ἀποκαλοῦν ζωηρά! τρελοῦται! θεωροῦσαι αὐτὰ πολὺ ἔξυπνα διὰ τὴν κακίαν των ταύτην, λέγουσαι, «Τῆχει ἡ κρᾶσις σου τί νὰ κάμῃ!» ἀλλὰ τὸ εἶδος τοῦτο τῆς ἰδιοτελείας εἶναι, ὡς προείπον, πολὺ χειρότερον τοῦ πρώτου, διότι κάμνει τὸ παιδίον νὰ εὐχαριστῇ ἑαυτὸ μὲ λύπην καὶ μὲ θυσίαν τῶν δικαιωμάτων καὶ αἰσθημάτων τῶν ἄλλων, τοῦτο δὲ αὐτὸ καὶ ἑαυτοῦ φέρει εἰς πᾶν εἶδος κακοῦ.

‘Αλλο εἶδος ἰδιοτελείας εἶναι ὅταν μάχωνται τὰ παιδιά διὰ τὴν κατοχὴν τοῦ καλλιτέρου καθίσματος, τοῦ μεγαλειτέρου πορτοκαλίου ἢ ἄλλου ὁποιοῦδήποτε πράγματος, καὶ τοῦτο ἔχει δλεῖρια ἀποτελέσματα εἰς τὸν μετέπειτα βίον. ‘Όθεν οἱ γονεῖς πρέπει ἐνωρὶς νὰ τὸ καταπολεμῶσι μέχρις οὐ ἐκρίζωθῇ ἐκ τῆς καρδίας.

Τελευταῖον εἶδος ἰδιοτελείας εἶναι ἡ **χωριατοσύνη**, ἥγουν ἡ παντελὴς ἑλλειψὶς εὐγενείας καὶ καλῶν τρόπων μεταφ. τῶν παιδίων. Τοῦτο κάμνει τὰ παιδιά νὰ φαίνωνται πολὺ κακὰ εἰς τὰ ὅμματα τῶν ἄλλων, ἀλλ’ αἱ μητέρες εὐκόλως δύνανται νὰ τὸ καταβάλουν, ἐὰν διδάσκουν, καὶ ἐν περιπτώσει

παρακοῆς, ἀναγκάζουν τὰ παιδιά των νὰ φέρονται καὶ νὰ ὁμιλοῦν μὲ εὐγένειαν εἰς τοὺς ἄλλους — μεταχειριζόμενα τὴν λέξιν κύριε, καὶ κυρία πρὸ τοῦ ὀνόματος ἐκείνων, μὲ τοὺς ὁποίους ὁμιλοῦν.

Ταῦτα εἶναι τὰ κυριώτερα εἶδη τῆς ἰδιοτελείας καὶ τοῦ ἐγωῦσμοῦ εἰς τὰ παιδιά, τὰ ὁποῖα ἐὰν δὲν διορθωθοῦν εἰς τὴν παιδικὴν ἡλικίαν, θὰ ἔχουν πολὺ κακὰ ἀποτελέσματα καὶ εἰς αὐτὰ τὰ παιδιά, ὅταν ἡλικιωθῶν, καὶ εἰς ἄλλους καὶ εἰς αὐτὴν τὴν κοινωνίαν. ‘Όθεν οἱ γονεῖς χρεωστοῦν, εὐθὺς ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας νὰ διδάσκουν τὰ τέκνα των νὰ ᾖναι μεταδοτικά, τρυφερά πρὸς τὰ ἄλλα παιδιά, καὶ εὐγενῆ πρὸς ὅλους.

— **Περαικὸς μύθος.** Μία κολοκυθὶα περιστυλίσθη μίαν ἑσπέραν εἰς τὸν κορμὸν ἐνδὸς ὑψηλοῦ φουδου δένδρου, μετ’ ὀλίγας δ’ ἡμέρας ἔφθασε μέχρι τῆς κορυφῆς του.

‘Αφοῦ ἔφθασεν ἐκεῖ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν της καὶ ἠρώτησε τὸ δένδρον, γιὰ τί μου, παρακαλῶ, πόσον ἐτῶν εἶσαι;

— ‘Εκατὸν χρόνων, — ἀπεκρίθη τὸ δένδρον.

— ‘Εκατὸν χρόνων! ἐξεφώνησεν ἡ κολοκυθὶα, καὶ δὲν εἶσαι ὑψηλότερον; Παρατήρησε ἐμὲ· ἐγὼ δὲν εἰμαι ἐμὴ ὀλίγων ἡμερῶν καὶ ὅμως ἔφθασα μέχρι τῆς κορυφῆς σου!

Τὸ γνωρίζω, — εἶπε τὸ δένδρον, μάλιστα εἶδον πολλὰς κολοκυθὶας μέχρι τοῦδε, ὅτι εἰς βραχύτερον χρόνον ἀπὸ τοῦτον ἔφθασαν εἰς τὴν κορυφὴν ὑψηλοτέρων δένδρων ἀπὸ ἐμὲ. ‘Αλλ’ ὅπως ἡ αὐξήσις των ἦτο ταχύτερη οὕτω καὶ ἡ ζωὴ των ἦτο βραχυτάτη. — Μὴ καυχᾶσαι δὲ διὰ τὴν ταχείαν σου αὐξήσιν, διότι μετ’ ὀλίγας ἡμέρας θὰ ξηρανθῇς καὶ σὺ καὶ δὲν θὰ ὑπάρχῃς πλέον, ἐνῷ ἐγὼ καὶ τὰ ὁμοία μου δένδρα θὰ ζήσωμεν πολλὰς ἑκατοντάδας ἀκόμη ἐτῶν!

— **‘Επινόρης.** Οὕτως ὠνόμασαν ὠν, τὸ ὅποιον ἀνευρέθη ἐσχάτως εἰς τὴν νῆσον Μαδαγάσκαρα. Εἶναι δὲ μακρότερον τοῦ ἐνὸς ποδὸς καὶ τόσον μεγαλύτερον, ὥστε νὰ χωρῇ ἐντὸς αὐτοῦ πέντε ὀκάδες νεροῦ, εἶναι μεγαλύτερον ὀκτῶ φορές τοῦ ὠοῦ τῆς στρουθοκαμήλου.

Τὸ ὠν τοῦτο εἶναι ὠν τεραστίου τινὸς πτηνοῦ ἐξαληφθέντος ἀπὸ τοῦ προσώπου τῆς γῆς — καλεῖται δὲ εἰς τὴν πτηνολογίαν **‘Επινόρης**. Τοῦ πτηνοῦ τούτου ἀνευρέθησαν σκελετοὶ εἰς τὰς ἀμμώδους ὄχθας τῆς Μαδαγάσκαρα καὶ μετεφέρθησαν εἰς διάφορα μουσεῖα τοῦ κόσμου.

— **‘Αγελάδες.** Ὑπολογίζεται ὅτι αἱ ἀγελάδες αἱ μαλακτοφόροι, αἱ ὁποῖαι εὐρίσκονται εἰς τὰς ‘Ηνωμένας Πολιτείας τῆς ‘Αμερικῆς, ἀνέρχονται εἰς 21,000,000.

‘Εκάστη τῶν ἀγελάδων τούτων παράγει καθ’ ἑκάστην περὶ τὰς 16 ὀκάδας γάλακτος. ‘Εκ τοῦ γάλακτος τούτου τὸ ἥμισυ ἐξοδεύεται εἰς κατασκευὴν βουτύρου, τὸ δὲ ὑπόλοιπον πίνεται ὑπὸ 50,000 ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν!

Τὸ ποσὸν τοῦ παραγομένου βουτύρου ἀνέρχεται εἰς ὀκάδας, 450,000 τὸ δὲ ποσὸν τοῦ τυροῦ εἰς περίπου 2,000,000, τὰ δύο δὲ ταῦτα ἀποφέρουν 10,000,000 γράμκα!

Σπουδαῖται προτορπαί. Μὴ εἴπῃς τίποτε, τὸ ὅποιον δὲν θὰ ἤθελες νὰ ἀκούσῃ ὁ Θεός. (‘Εκκλησιαστού ε. 2.)

— Μὴ πράξῃς τίποτε, τὸ ὅποιον δὲν θὰ ἤθελες ὁ Θεός νὰ ἴδῃ. (Τίτου ε. 7.)

— Μὴ γράψῃς τίποτε, τὸ ὅποιον δὲν θὰ ἤθελες ὁ Θεός νὰ ἀναγνώσῃ. (‘Εβραϊκ. δ. 13.)

— Μὴ ὑπάγῃς εἰς μέρος, ὅπου δὲν θὰ ἤθελες νὰ σὲ εὕρῃ ὁ Θεός. (‘Ισά. λδ. 21.)

— Μὴ ἀναγνώσῃς βιβλίον τι, περὶ τοῦ ὁποίου δὲν θὰ ἤθελες ὁ Θεός νὰ σοὶ εἴπῃ, «Δεῖξόν μοι αὐτό.» (‘Ιων. ε. 39.)

— Ποτὲ μὴ ἀπερῇς τὸν καιρὸν σου εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ ἤθελες νὰ σὲ ἐρωτήσῃ ὁ Θεός, «Τί πράττεις;» (‘Α’. Θεσσαλονικ. ε. 15.)

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

- 1) Τί εἶπεν ὁ Χριστὸς διὰ τὰ πετεινά;
- 2) Τί διὰ τὰ κρῖνα τοῦ ἀγροῦ;
- 3) Τί διὰ τοὺς ἀνθρώπους;